

[Glilstrup]

hvad de ellers hedder, for nogenlunde samme beløbsstørrelser, sådan at de ulykker, de kan lave, kan blive mere begrænsede. Det hilser vi med glæde og tilfredshed fra Fremskridtspartiets side, og det er selvfølgelig hovedgrunden til, at vi støtter L 152, men der er også andre gode ting.

Når vi så vender os til det enkeltelement fra L 151, som blev fremdraget af fru Pia Christmas-Møller og også af forskellige andre ordførere, var det dette ganske almindelige tilfælde, at man har en eller anden, som er blevet protegeret frem til en eller anden chefstilling og tjener styrtende med penge, med ben og lign., måske en halv eller trekvart mio. kr. om året, og som så bliver sur over at skulle være på arbejde til kl. 17.05, eller hvad der nu kan være tale om, og som viser sig totalt uduelig. Så gør man det, at man simpelt hen på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at degradere ham til regional toldchef, eller hvad han nu skal være. Så siger finansministeren, at han skal fortsætte med at få den samme kæmpepension, som han får i øjeblikket.

Tjenestemandspensionen er hamrende umoralsk og asocial, fordi den indebærer, at de mennesker, der har været ansat i det offentlige, i deres pensionsalder skal fortsætte med at få langt, langt bedre økonomiske forhold fra samfundets side end dem, der har arbejdet privat. Der skal selvfølgelig være ens pension til alle, en anstændig folkepension, hvad enten man har været departementschef eller provst eller lagerforvalter eller buschauffør for et privat firma eller for et offentligt firma. Det er et levn fra gamle dage, at kongens betjente og specielt de, der har været i fine stillinger, skal have pensioner, der måske er 4-5 gange så meget som den almindelige folkepension. Det er en uting, og derfor bør tjenestemandspensionssystemet afskaffes hellere i eftermiddag end i morgen.

Derfor er det forkert, som man gør med L 151, at man nu yderligere forøger diskriminationen og apartheidbehandlingen af fornuftige, dygtigthandlende mennesker til fordel for de udueligheder og nulliteter, som der først og fremmest er tale om at man nu skal til at give noget mere i pensionsbeløb. Derfor synes Fremskridtspartiet – men det er formentlig ikke nogen nyhed – at det er en afskyelig ting med denne pensionssærbeholdning, som finansministeren ønsker at indføre for de pågældende.

I begge forslag er der en hel del EF-regler, og dér er vi nødt til med arbejdskraftens frie bevægelighed at indføre regler, således at folk fra andre EF-lande i meget vidt omfang kan opnå ansættelse på samme vilkår som danske. Det er helt rigtigt, som det påpeges i lovforslaget, at grundlovsbestemmelser om krav om dansk indfødsret og lign. hindrer, at vi kan kalde dem for tjenestemænd, og dér skal de ligestilles. Det gør lovforslaget på den måde, at man siger, at vi bevarer tjenestemændene, og så gør vi disse portugisere eller grækere, eller hvem der nu er tale om, til nogle, som bliver behandlet som danske tjenestemænd.

Jeg må erkende, at Fremskridtspartiet ville hellere have indført denne ligebehandling af medarbejdere på den måde, at vi afskaffede tjenestemandsbegrebet, at vi holdt op med at have tjenestemænd, og så kunne vi indføre ligebehandlingen. Men det er det, der næsten altid præger regeringen: Man harmoniserer på det højeste og dyreste niveau i stedet for, når der skal harmoniseres og laves ensartede regler, at sige, at vi kører ned på det lave niveau. Man skulle simpelt hen gøre det på den måde, når udlændinge skal – i regeringens terminologi – behandles lige så godt som danske, at man sagde, at så skal danske behandles lige så dårligt som udlændinge.

På et område som dette er det selvfølgelig, når man tænker på de personer, det umiddelbart drejer sig om, en væmmelig formulering, men til syvende og sidst skal vi nok tænke mest på skatteyderne, så man ikke bliver dårligere behandlet hos skatteyderne end højst nødvendigt. Så er jeg tilbage ved udgangspunktet, at Fremskridtspartiet er da nogle mærkelige starrutter. De tænker altid bare på skatteyderne, og at skatteyderne skulle tjene penge, ligegyldigt hvilke emner vi nu taler om. Det gør vi altså på dette område, men vi stemmer grønt til L 152 og rødt til L 151.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Med henblik på den sidste talers ord om taletider skal jeg gøre opmærksom på, at forretningsordenens paragraffer og regler om taletider er maksimumsregler. Der står intet i forretningsordenen om minimumsregler. Det, der står i forretningsordenen, betyder altså ikke, at man skal bruge sin taletid.